

Zrychlení

Když se ve škole učí o vynálezu parního stroje, dávají obvykle kantoři k lepšímu obavy některých soudobých lékařů, že „neslýchaná rychlost patnácti mil v hodině vysaje z železničních vozů vzduch a cestující publikum nebude mít co dýchat, případně že pohled na vlaky řídicí se krajinou bude u přihlížejících osob způsobovat hromadná onemocnění šílenstvím a jinými nervovými chorobami. Dokonce se dochovala varování, že křehká lidská schránka nevydrží nápor vysokých rychlostí a těla nerozvážných pasažérů při překročení určité, byť zatím neznámé rychlosti za značných bolestí explodují...“

Z dnešního pohledu, kdy vlaky jezdí mnohem většími rychlostmi a kdy se dokonce létá nadzvukovými rychlostmi, se tyto dávné obavy zdají směšnými. Ale není v nich náhodou i cosi předvídavého?

Četla jsem v uplynulých dnech v Pravém domácím časopise velice pěkný rozhovor s cestovatelem, režisérem, dokumentaristou, producentem, publicistou a moderátorem Petrem Horkým. Článek se jmenuje „Duše nás nestihá“ podle historky, kterou Petr Horký vyprávěl. Je o třech indiánech, kteří kdysi dávno jeli v autobuse nevadskou pouští a náhle se začali prudce domáhat toho, aby autobus zastavil, že musí okamžitě vystoupit. A když se lidé v autobuse divili proč, odpověděli indiáni: Naše duše nám nestačí.

Máme stále rychlejší vlaky, letadla, internet, zprávy. Máme stále rychlejší život a naše duše za námi udýchaně klopýtají, nestačí nám, a nejspíš se nakonec stanou malou tečkou na obzoru, zatímco naše skořápka bude pokračovat čím dál rychlejším zítřkům, které pravděpodobně budou stejně nereálné a mizerné, jako kdysi slibované zítřky světlé.

Pokud se nám z toho zrychlení podaří na chvíli vystoupit, když vysadíme a procházíme se lesem nebo ležíme na břehu rybníka, naše duše nás za pár dnů dojde. Náš dosud skelný pohled se najednou projasní a uslyšíme, jak zpívá louka. Všimneme si kapky rosy a že mravenec má sílu větší než Franta Kocourek. Zavoní nám horká půda. Nebo les, ach jak jen krásně dokáže vonět les. A voda!

Ponoříme si do ní paže a hýbeme prsty, cítíme, jak nám voda lehce klade odpor a současně nás něžně hladí. Vytáhneme ruce z vody a do každé kapky vody, která nám ulpěla na kůži, se skočí vykoupat jedno malé slunce.

Naše duše sedí vedle nás a pomalu se jí zklidňuje dech.

No vidíš, povídá tiše. Nejsi ty náhodou vůl?

Co na to říct a nelhat? Protože duši se lhát ani nedá. Ona ví všechno.

No jsem. Vůl jsem, no.

A necháš to tak?, ptá se duše.

Dost smutně, ale přece jen s kapkou naděje. I když ví všechno.

Nebo snad právě proto?

Citace v textu: <http://www.zelpage.cz/clanky/proc-je-zeleznice-skromnou-popelkou?lang=cs>

Vyšlo na Zvířetníku 16.1.2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/zivotni-styl-rychlost-umeni-relaxace-d88-/p_zviretnik.aspx?c=A180115_194531_p_zviretnik_kosa

{fshare}